

[Kaustrup Clemmensen.]

i dag blevet understreget, at dette er spørgsmål, der kræver grundighed, og det er med stor saglig styrke oplyst, at det udvalg, der er nedsat, må først blive færdig med sit arbejde, inden den endelige udformning også af andre lovforslag kan finde sted. I denne forbindelse må jeg måske også gøre et lille spring, ikke et forhistorisk spring, men dog med en henvisning til fortiden. Det var ikke mindst på konservativt initiativ, regeringen allerede i åbningsdebatten i 1962 blev anmodet om at nedsætte et hurtigt arbejdende udvalg, der skulle foretage, hvad vi kaldte en kritisk, forenklende gennemgang af hele ejendomsbeskatningen. Vi fik et venligt ord fra ministerbænken, men heller ikke mere. Fire eller fem gange måtte vi i en periode på 10-11 måneder igennem blive ved at minde den høje regering om dette løfte, og vi gjorde det også under udvalgsarbejdet om kapitalvindingsskatten. Først i september nåede man at nedsætte udvalget. Det kunne tænkes, at disse vigtige lovgivningsspørgsmål havde været noget nærmere deres løsning, hvis regeringen ikke til ingen verdens nytte havde spildt 11 måneder, inden den overhovedet fik nedsat udvalg.

Jeg tror også, vi må have lov til at erkende, som allerede fremhævet af det ærede medlem hr. Viggo Hauch, at over for landets borgere er det en ejendommelig lovgivningsteknik, vi er vidne til. Efter at lov om en særlig indkomstskat havde virket i en ganske kort periode, tog den høje regering i fjor initiativet til at gennemføre ændringer og skærpelser af den, den afviste forhandling med oppositionen herom, og loven blev derefter vedtaget. Endnu før denne lovgivning er trådt i kraft, tager regeringen altså på ny et initiativ — det er overordentlig initiativrigt — og foreslår ændringer, dels lempelser, dels skærpelser, som sagt endnu inden loven, der blev gennemført i fjor, er trådt i kraft. Det er en lovgivningsteknik, der ikke egner sig til fortsat anvendelse.

Det er helt klart, at når regeringen stiller

forslag om, at den 13. almindelige vurdering skal udskydes, får det indvirkning på dette lovkompleks, men det behøver ikke at begrunde alle de ændringer, der her er foreslået. Jeg erindrer ganske tydeligt — den højtærede minister kan måske genopfriske sin erindring ved at læse forhandlingerne i fjor — at vi fra konservativ side pegede på, at vi mente, at det forslag, regeringen dengang havde fremsat, ville ramme normale ejendomshandler. Vi blev dengang afvist, ikke alt for elskværdigt, med, at når man havde reglen om det faste fradrag på 10.000 kr. o. lign., var der ingen risiko i så henseende. I dag gør den nuværende socialdemokratiske ordfører opmærksom på, at der åbenbart har været en sådan risiko, og alene det, at regeringen fremsætter et lovforslag som det, der foreligger her, er en erkendelse af, at vi andre i fjor havde ret i den nervøsitet, vi gav udtryk for, og som selvfølgelig straks blev fortolket som, at vi ville holde hånden over spekulanterne og alt muligt andet urimeligt. Jeg tror også, vi har grund til at glæde os over, at der dog i dag er en erkendelse af, at vi havde ret på dette område. Jeg tror, der er al mulig anledning til at hilse med glæde, at det faste fradrag er foreslået forhøjet fra 10.000 kr. til 40.000 kr., og jeg kan ikke lade være at minde om den højtærede ministers begrundelse herfor i fremsættelsestalen, at det er for at sikre de mere normale handler mod at blive ramt af denne skat. Det er en ganske vellykket begrundelse. Det havde bare været værdifuldt, hvis den allerede havde været anvendt i fjor.

Derudover må jeg have lov til at gøre opmærksom på, at disse 40.000 kr. måske kan hjælpe for ejerne af de fleste parcelhuse, og der er en begyndende forståelse, har jeg indtryk af, på et og andet sted for denne gruppe medborgere, men jeg tror ikke, det er tilstrækkeligt for de erhvervsvirksomheder, der også ganske normalt kan handles. I en lang række tilfælde er samfundet interesseret i — ikke mindst af trafikale grunde — at erhvervsvirksomhederne flytter ud fra